

RUTH WARE
DE VROUW
IN
SUITE 11

Vertaald door Marjolein van Velzen

LUITINGH-SIJTHOFF

© 2025 Ruth Ware

All rights reserved

© 2025 Nederlandse vertaling

Uitgeverij Luitingh-Sijthoff bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Tekst- en datamining zijn niet toegestaan.

Oorspronkelijke titel *The Woman in Suite 11*

Vertaling Marjolein van Velzen

Omslagontwerp Studio Vonk & De Boer

Omslagbeeld Trevillion

Opmaak binnenwerk Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 210 5522 0

ISBN 978 90 210 5523 7 (e-book)

ISBN 978 90 210 5734 7 (luisterboek)

NUR 332

www.lsuitgeverij.nl

www.boekenwereld.com

Uitgeverij Luitingh-Sijthoff vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van dit boek is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Voor iedereen die méér wilde

In mijn droom zat ik vast. Opgesloten in een cel, diep onder water, en niemand hoorde me roepen.

Er was geen enkele uitweg, ik kon alleen van de ene naar de andere kant van het kamertje hollen, met mijn nagels aan de dichte deur krabbelen en de gordijnen van oranje nylon opensleuren, om dan te ontdekken dat daar geen venster achter zat, alleen een plaat plastic die spottend mijn spiegelbeeld terugkaatste.

Wanhopig keek ik om me heen op zoek naar iets, wat dan ook, waarmee ik me uit die gevangenis kon bevrijden: een stuk hout om de deur open te wrikken, iets zwaars om het slot open te beuken. Maar er was niets, behalve een metalen brits die aan de muur was vastgeschroefd en een rubber mat op de vloer.

De deur viel strak in de sponning, zonder handige kier waar ik mijn vingers in kon wurmen, zonder spleet onderaan waar ik doorheen kon kijken of roepen.

En terwijl ik met gebroken, bloederige nagels aan het ontoegeeflijke plastic krabde, werd me langzaam duidelijk: er was geen uitweg. Ik zat onherroepelijk klem. En dat besef werd me bijna te veel.

Wat was ik opgelucht toen ik wakker werd. Met mijn ogen dicht bleef ik in bed liggen; mijn hart bonsde en het bloed gonsde in mijn oren. Het was een droom geweest, meer niet – dezelfde nachtmerrie die ik talloze malen eerder had gehad. Gewoon een stompzinnige, regelmatig terugkerende nachtmerrie, de herinnering aan een rampscenario waaraan ik

jaren geleden ontkomen was. Ik was thuis, veilig, en niemand kon me iets doen.

Hoewel... Nog voordat ik mijn ogen open had, wist ik dat er iets mis was. Ik lag niet thuis in mijn warme bed, met mijn man naast me en een stel peutervoetjes tegen mijn maag geperst. Ik lag in mijn eentje op een dunne, harde matras. Ik had pijn in mijn rug en heupen. De geluiden klopten ook niet – geen vriendelijk gerammel van de aftandse airco, geen van de gebruikelijke nachtgeluiden van New York: claxons en sirenes.

Nee, hier waren alleen slaande deuren te horen, het geluid van voetstappen, luide mannenstemmen met een boze klank.

‘Als je nou niet rustig doet...’ hoorde ik, en daarna iets wat ik niet kon verstaan.

Mijn hart begon weer te bonzen en ik ging rechtop zitten; met een gevoel van angst deed ik mijn ogen open toen de gebeurtenissen van de vorige dag weer terugkeerden. Er was geen nepraam – geen beige plaat kunststof achter nylon gordijnen. En de deur was niet van kunststof. Maar er was wel een deur. Van metaal, en dicht. En heel erg op slot.

Mijn droom was niet zomaar een droom geweest. Ik zat écht vast. Opgesloten in een cel. En ik had geen idee hoe ik eruit moest komen.

DEEL I

1

Toen ik de slaapkamer binnen liep, stakte de adem me in de keel. Het leek wel of er een bom was ontploft. De laden allemaal overhoop, dekbed en kussens op de grond, een nachtkastje ondersteboven op bed en stoelen rondgestrooid alsof iemand ermee gebowld had en ze als ninepins omver had gekegeld. Overal lagen kleren – op de grond, op het nachtkastje, bungelend aan de luxaflex; het was zo’n bende dat ik het kleedje voor het bed amper meer zag. En midden in de chaos zat Delilah, mijn bejaarde cyprese kat, zich rustig te wassen boven op een slordige berg van wat nog maar een paar uur geleden een stapel schoon en gevouwen wasgoed was geweest.

Dit kon maar twee dingen betekenen: ofwel er was die nacht ingebroken door iemand die met grote verbetering op zoek was geweest naar het een of ander. Ofwel Judah had de jongens zichzelf laten aankleden voor de peuterspeelzaal en dit was het gevolg. Ik had een donkerbruin vermoeden welke optie het was.

Met een zucht zette ik de stoelen weer rechtop, viste Teddy’s tuitbekertje onder zijn ledikantje vandaan en joeg Delilah van de berg verfrommeld wasgoed af. Daarna begon ik Eli’s kleren weer in zijn laden te proppen. JE BENT EEN KEI! stond er op een miniatuurhody op de grond, onder een applicatie van een Obelix-waardige menhir. Waarom hadden grote mensen niet dat soort positieve teksten op hun kleren? Er waren dagen dat ik best behoefte had aan een opmonterende uitspraak die aangaf hoe goed ik was. En vandaag was zo’n dag.

‘Hoe ging het gesprek?’ Judah zette zijn hoofdtelefoon af en keek op van zijn laptop toen ik de keuken in liep en het tuitbekertje op het aanrecht zette. Ik word altijd weer vrolijk als ik onze enorme keuken annex woonkamer binnenkom – om die ruimte hadden we de flat genomen. Hij is lang, bijna zo lang als het hele gebouw, met een donker glanzende houten vloer en hoge ramen met uitzicht op de daken van de burens; vandaag sprankelde het er van de ronddansende stofdeeltjes die oplichtten in het schijnsel van de laag invallende zon.

Toen we de flat kochten, waren er twee slaapkamers; een was voor ons en de andere deed dienst als kantoor, tevens logeerkamer. Maar toen was ik zwanger geraakt en was het kantoor eerst de babykamer geworden en vervolgens de slaapkamer van twee kleine jongetjes. Dus tegenwoordig werkten we, althans Judah, voornamelijk aan de keukentafel – in een nis opzij van de leefruimte.

Bij mijn thuiskomst had hij midden in een Zoom-gesprek gezeten, maar nu zag hij eruit als iemand die zich maar al te graag zou laten afleiden. Ik schudde mijn hoofd.

‘Best goed, maar ik denk niet dat het doorgaat. De vrouw die ik sprak was superaardig, maar volgens haar was ik overgekwalificeerd. Dat heeft ze tot tweemaal toe gezegd.’

‘Met andere woorden, ze denken dat je te duur bent,’ zei Judah terwijl hij zijn schouders ophaalde. Hij schoof zijn leesbril omhoog. ‘Ik zei het toch: je moet hoger inzetten.’

‘Dat kun jij nu wel zeggen, maar ik ben al een hele tijd uit de running.’ Ik deed mijn best mijn irritatie niet te laten doorklinken in mijn stem, maar volgens mij lukte dat niet best. Judah had makkelijk praten: hijzelf had vlak voordat corona toesloeg een fantastische baan gekregen bij, jawel, *The New York Times*. Het was een vaste aanstelling, een journalistiek lot uit de loterij; en ook al wist hij dat zelf, het maakte het er voor mij niet makkelijker op, gezien mijn gebrek aan loopbaanontwikkeling. ‘Een vaste aanstelling krijg je niet zomaar, Jude, zeker niet als je vijf jaar thuis hebt gezeten.’

‘Weet ik,’ zei Judah. Hij stond op en liep naar me toe om

zijn armen om me heen te slaan. ‘Weet ik, en het spijt me, ik bedoel echt niet dat de banen voor het oprapen liggen. Ik denk alleen dat je... dat je jezelf te laag inschat.’

‘Ik schat mezelf echt niet zo laag in. Maar ik heb amper iets gedaan sinds Eli – en dan gaan er bij de meeste werkgevers behoorlijk wat alarmbellen af.’

Eli was niet echt een pandemiebaby geweest – hij was net vóór corona geboren, in een periode dat ik nog nagenoot van het succes van mijn eerste en enige boek, *Donker water*, over de nachtmerrieachtige belevenissen aan boord van cruiseschip de *Aurora Borealis* in de Noorse fjorden. Judah had net zijn baan bij *The New York Times* gekregen. We hadden met mijn voorschot en zijn kersverse salaris een flat gekocht in Tribeca, de hippe wijk van Manhattan. De volgende stap was toch zeker dat we zouden proberen zwanger te raken?

Om de een of andere reden – misschien vanwege dat onze kere ‘proberen’ – had ik gedacht dat het hele proces maanden in beslag zou nemen. In werkelijkheid had Eli zich sneller aangekondigd dan een van ons had kunnen verwachten, en het ouderschap was als een tsunami over ons heen geslagen. Onvoorstelbaar dat zo’n klein mensje zoveel vernieling kon aanrichten in twee geordende levens. Ikzelf, op meer dan vijfduizend kilometer afstand van mijn vaderland en mijn moeder, was wel heel zwaar getroffen geweest. Een tijdje was het allemaal erg zwaar geweest – ik voelde mijn geestelijke gezondheid wegzakken naar een gevaarlijke plek. De oude medicijnen werkten niet goed meer en de nieuwe brachten onverwachte bijwerkingen met zich mee en bleken moeilijk in te stellen. Maar samen hadden we de boel weer op de rit gekregen. De hormonale stormram was stilgevallen, Eli ontwikkelde een zekere routine. Judah en ik kwamen onze problemen te boven en ik had een mix van antidepressiva gevonden waarmee ik mijn emotionele evenwicht hervond. En op dat moment, net toen ik eraan begon te denken een oppas in te schakelen om weer aan het werk te kunnen, was de pandemie losgebarsten.

Hoewel ik het nooit hardop zou zeggen, was ik diep in mijn

hart blij toe geweest. Natuurlijk was het pittig – het isolement, de zorgen om mijn moeder, die vreselijk ver weg zat in Engeland, door *The Guardian* ‘het Pesteiland’ genoemd. Maar het had me heel veel dingen bespaard – doordat scholen en kinderopvang dicht waren had ik twee heerlijke jaren thuis kunnen zijn met Eli, zonder echte kans op een fulltimebaan, en toen Teddy kwam, was de klok van voren af aan gaan tikken en zat ik weer midden in babyland, zij het nu met betere medicatie en meer greep op hoe het allemaal werkte.

Maar nu waren we op de een of andere manier zes jaar verder. Teddy was net naar de peuterspeelzaal. Het boekvoorschot was opgegaan aan dagelijkse onkosten. En Judah en ik waren het erover eens: het was tijd om weer in het zadel te klimmen.

Alleen schoot dat zadel steeds onder me vandaan.

Ik had het nodige freelancewerk gedaan – deels voor opdrachtgevers hier in de VS, deels voor voormalige bazen en opdrachtgevers in Engeland. Maar wat ik wilde was een vaste aanstelling. Met een pensioenvoorziening en ziektekostenverzekering. Ik was intussen wel Amerikaans staatsburger, en dat bood enige bescherming. Een van de dingen waarover ik obsessieve, zwetende nachtmerries had gehad in die donkere dagen van postnatale crisis was geweest dat mijn verblijfsvergunning zou aflopen en dat de immigratiedienst dan de deur kwam inbeuken. Daar had ik nachten wakker van gelegen, hoe vaak Judah me ook vertelde dat dat echt niet gebeuren zou – dat ik als echtgenote van een Amerikaans staatsburger en moeder van twee kinderen echt niet gedeporteerd zou worden. Maar ondanks dat kostbare Amerikaanse paspoort bleef ik me ervan bewust dat het er niet best voor me uitzag als Judah iets overkwam. Ons leven hier, onze ziektekostenverzekering, onze hypotheek... alles stond of viel met zijn baan. En dat wilde ik niet. Niet alleen voor mezelf – nee, ik wilde het ook niet voor Judah. Ik wilde niet dat de complete last van ons gezinnetje draaiende houden enkel en alleen op zijn schouders rustte.

Ik sloeg mijn armen steviger om hem heen, legde mijn voorhoofd even tegen zijn brede borstkas, rechtte toen mijn rug en glimlachte naar hem.

‘Weet je, het komt best goed. Er komt wel een keer iets. Als ik maar bij genoeg mensen aanklop.’

‘Vast en zeker.’ Judah streek het haar uit mijn gezicht en glimlachte terug. ‘Kijk, ik had ook nóóit gedacht dat ik op een dag een baan bij de *Times* zou krijgen. En toch is dat gebeurd. Jij bent een heel goede schrijver met een stel indrukwekkende zaken op je cv. Er komt geheid iets op je pad. En tot die tijd blijf je gewoon bezig met freelanceklussen. Ooit gaat de juiste deur open. Zeker weten.’

‘Ik hou van je, Judah Lewis,’ zei ik. En dat meende ik. Uit het diepst van mijn hart.

‘En ik van jou, Laura Blacklock,’ antwoordde hij met die scheve glimlach van hem, die me altijd weer vertederde. We bleven elkaar een tijdje aankijken en voor de zoveelste maal bedacht ik wat een geluk ik had dat ik hier terechtgekomen was: met een man om van te houden en van wie mijn hart na tien jaar en twee kinderen nog steeds sneller ging kloppen, in deze schitterende flat waarvan we tien jaar geleden niet eens hadden durven dromen. Mijn leven had kunnen eindigen in een zeemansgraf in Noorwegen. Bijna was dat gebeurd. Sindsdien was iedere dag een cadeau – een geschenk waarvoor ik steeds weer dankbaar was, en ben.

Judahs werkcomputer pingelde en we lieten elkaar los, al bleven we elkaar wel glimlachend aankijken.

‘Sorry,’ zei hij. ‘Dat is de waarschuwing van mijn agenda. Zo meteen werkbespreking.’

‘Ja, je moet er wél wat voor doen,’ zei ik. En met een blik op de stapel post op tafel: ‘O, trouwens: ik heb de post meegenomen. Een paar pakjes voor jou. Volgens mij is dat ene die shirts die je besteld had.’

Judah knikte en begon de berg reclamefolders, pakketjes en rekeningen te schiften, tot hij even kreunde en een dikke envelop met reliëfdruk naar me toe mikte.

‘Alwéér een bruiloft, zo te zien. Volgens mij heb jij geen vrijgezellen meer over in je vriendenkring. Wie is het deze keer?’

Met gefronste wenkbrauwen keek ik neer op de envelop. Die leek niet op een uitnodiging – de envelop was van dik, duur, roomwit papier. En er zat geen Engelse, maar een Europese postzegel op. Ik had geen idee van welk land, maar op het stempel stond *HELVETIA*; dat klonk vaag Scandinavisch, leek me, maar het was geen naam of valuta die me meteen iets zei. De adressering was er met de hand op geschreven: *Mme Laura Blacklock*, in dikke zwarte inkt en een prachtig schoonschrift.

Er was maar één manier om erachter te komen.

Ik scheurde de bovenkant open en grimaste even toen ik mijn vinger sneed aan de harde rand van de envelop. Ik haalde de kaart eruit en las met mijn bloedende vinger in mijn mond gestoken wat er stond:

Marcus Leidmann en de Leidmann Group
hebben het genoeg
Mme Laura Blacklock
uit te nodigen voor de persopening van
Le Grand Hôtel du Lac
Saint-Cergue-les-Bains
Meer van Genève
Zwitserland

Maandag 4 november tot en met donderdag 7 november
R.s.v.p.: press@theleidmannngroup.ch

Aan de achterkant stond diezelfde tekst in het Frans, en onder beide talen stond een discrete QR-code met het onderschrift: *Meer informatie / Plus d'informations.*

Judah moest iets aan me gezien hebben – geen idee wát – want toen ik even later opkeek, zat hij me nieuwsgierig op te nemen.

‘Geen uitnodiging voor een bruiloft?’

‘Nee. Een of andere perstoestand.’ Ik gaf hem de kaart; hij las hem en tikte daarna even op de naam die bovenaan stond.

‘Daar heb ik weleens van gehoord. Marcus Leidmann. De CEO van de Leidmann Group. Ken je die?’

Ik schudde mijn hoofd. ‘Is dat een reisorganisatie?’

‘Ze doen zowat alles – een soort miniatuurversie van Tata Steel, zeg maar: begonnen met zware industrie, en daarna uitgewaaierd naar alles van spoorwegen tot communicatie – al wist ik niet dat ze in de hotelbranche zaten. Dat lijkt me iets nieuws.’

Ik schokschouderde.

‘Het zal best een goed moment zijn om in de reiswereld in te stappen. Tenslotte zijn er heel wat toko’s failliet gegaan tijdens corona, dus een slimme investeerder kan voor weinig meedoen. Nou, dan kan iemand heerlijk gaan feestvieren op kosten van die Marcus.’

Ik viste de kaart uit zijn handen en wilde hem net in de prullenbak mikken, toen Judah me tegenhield.

‘Wat is dat nou? Dit is toch een prachtkans, als je er zin in hebt?’

Ik lachte.

‘Ik kan toch niet naar Zwitserland, Judah! Wie brengt de kinderen dan naar school? En wie haalt ze weer op?’

‘Eh... ik?’ opperde Judah. Hij leek lichtelijk op zijn teen-tjes getrapt. ‘Net als vanochtend, toen jij aan het solliciteren was, als je je dat nog herinnert. En dat hebben we alle vier overleefd.’

Ik wilde antwoorden dat de slaapkamer van de jongens eruit had gezien als een oorlogsgebied en dat dat nog maar één ochtend was geweest, maar klapte mijn mond weer dicht. Ik wilde niet zo iemand zijn die iedere keer begon te vitten als haar man de zaken anders aanpakte dan zijzelf zou hebben gedaan. En het was vast heel goed voor de jongens om zelf iets meer mee te werken bij het aankleden – alleen jammer dat ze daarbij zo’n bende hadden gemaakt van hun kamer.

‘Maar wat heeft dat voor zin?’ vroeg ik dus maar, om het over een andere boeg te gooien. ‘Ik heb hier geen opdrachtgever voor. Een gratis vakantie is natuurlijk leuk, hoewel ik niet

eens weet óf het wel gratis is. Waarschijnlijk moet ik wel zelf de vlucht betalen.'

'Ten eerste,' zei Judah, en hij begon op zijn vingers af te tellen, 'zeg je nu al bijna twee jaar dat je naar je moeder toe wilt. Dus zelfs als je de vlucht zelf moet betalen is dit een belasting-aftrekbare reis naar Europa – en dat is niet niks. Ten tweede: waarschijnlijk zal het er zwart zien van de reisjournalisten en -redacteurs, dus een geweldige gelegenheid om wat te netwerken. Misschien kom je er oude bekenden tegen. Ten derde zit je al zés jaar lang in huis met de jongens, Lo! Als er iemand een gratis vakantie verdient, ben jij het wel. Het universum wil je iets duidelijk maken: tijd om weer aan de slag te gaan. Enne... behoorlijk vleierend dat ze aan je gedacht hebben, toch?'

Ik keek naar de kaart in mijn hand, waar nu een bloedvlekje op zat van waar ik me aan de envelop had gesneden. Het idee oude bekenden tegen het lijf te lopen was niet onverdeeld aantrekkelijk, maar verder had Judah wel gelijk. Ik kon naar mijn moeder toe, want dat had ik al veel te lang voor me uit geschoven, en die laatste opmerking... Ik moest toegeven dat die raak was. Het was inderdaad behoorlijk vleierend dat er iemand aan me gedacht had. Na de publicatie van *Donker water* was ik een tijdlang een bekend gezicht geweest, met een doorlopende stroom uitnodigingen voor de opening van werkelijk van alles, van nieuwe resorts tot aan luxe treintrajecten. Tijdens de pandemie was die stroom versmald tot een beekje, om vervolgens helemaal droog te vallen. En op de een of andere manier waren de zaken nooit meer op gang gekomen. Maar het was een fijn idee dat mijn naam nog bekend was, dat ik nog hier en daar op de Rolodex stond – als mensen tegenwoordig nog Rolodexen gebruikten.

Inderdaad vleierend, de uitnodiging. En het maakte me duidelijk dat ik nog meetelde, hoe beroerd ik me die ochtend ook gevoeld had toen ik na het sollicitatiegesprek naar huis liep. Misschien was ik net iets meer kei dan ik zelf doorhad. En misschien... misschien had Judah gelijk. Misschien was dit een teken van het universum.

2

‘Mamááá!’ Als een bruinharige vuurpijl kwam Eli de deur van de kleuterschool uit gedenderd; hij ramde zijn hoofd in mijn taille en sloeg zijn armen zo vurig om me heen dat het wel leek of ik een week weg was geweest. ‘Ik heb je zo vreselijk gemist!’

‘Maar ik had je gisteravond toch nog naar bed gebracht?’

‘Maar vanochtend was je weg. En ik was nog niet eens wakker!’ Zijn stem was vol verwijt. Teddy, die aan mijn andere arm hing, knikte energiek. ‘Je was bij ons weggegaan!’

‘Dat klopt, maar papa heeft toch goed voor jullie gezorgd?’

‘We moesten ons helemaal zelf aankleden,’ zei Eli met een tragische blik, alsof Judah hem de hele nacht alleen thuis had gelaten in plaats van hem gewoon te vragen zelf een T-shirt uit te kiezen. ‘Ik zei nog dat jij altijd een broek voor me uitkiest, maar hij zei dat ik nu groot ben en dat ik dat best zelf kan.’

Niet voor het eerst viel me op hoe Amerikaans mijn kinderen al klonken. Nu wás hun vader natuurlijk Amerikaan, dus vreemd was het niet. Voordat Eli naar de peuterspeelzaal ging, klonk hij net als ik behoorlijk Engels, mede doordat ik hem vrijwel dagelijks Britse kinderprogramma’s als Peppa Pig en Octonauts voorschotelde. Maar hij zat nog geen vijf minuten op de speelzaal of hij had zich al een perfect Amerikaans accent aangemeten en klonk nu precies als zijn vader. Tegenwoordig schakelde hij tussen Amerikaans met zijn vriendjes en eerder Brits-Engels met mij en tijdens Zoom-gesprekken met zijn Engelse grootouders.

‘Mogen we nou eindelijk wé-heg?’ dramde Teddy. Hij

sprong ongedurig in het rond. ‘Ik wil naar het park. Mogen we naar het park?’

‘Eh...’ Ik keek op mijn telefoon hoe laat het was en bekeek daarna de weesverwachting. Het zou gaan regenen. Ik haalde in gedachten mijn schouders op. Wat maakte het ook uit? Op die manier had Judah een uur extra om zijn werk af te krijgen, en mocht het gaan regenen: we hadden alle drie een jas. ‘Vooruit dan maar. Een halfuurtje, dan gaan we naar huis.’

In het speeltuintje van het park klauterden de jongens over het klimrek, slingerden aan de dwarsbalken, stampten door de plassen en putten zich volledig uit, terwijl ik deels op ze lete en intussen met één oog op mijn telefoon overtuigende mailtjes typte aan een aantal contacten in de reiswereld. Ik probeerde een artikel over het Grand Hôtel du Lac te slijten. Het probleem was dat de QR-code voor *Meer informatie* op de kaart niet veel specifiek opgeleverd had. Het zou handig geweest zijn iets van een aanknopingspunt te hebben, of een punt waarop dit hotel volledig uniek was – het eerste hotel in de Zwitserse Alpen zonder CO₂-uitstoot of zoiets. Het enige hotel in Europa met een zwembad van massief goud. Oké, die laatste optie leek me minder voor de hand liggend, maar te zien aan de foto’s op de website misschien een fractie minder onwaarschijnlijk dan nul CO₂-uitstoot. Het hotel zelf zag er schitterend uit, en het was zonneklaar dat kosten noch moeite gespaard waren bij de aankoop van het gebouw, een schitterend negentiende-eeuws chateau aan de oever van het Meer van Genève, of tijdens de renovatie, waar het geld zowat vanaf droop: van de handbeschilderde Delftsblauwe tegeltjes in de badkamers tot aan de gigantische infinity pool met glazen wanden en uitzicht op het meer. Ik kon me niet voorstellen dat ik in november zou willen zwemmen, maar ik zag mezelf wel heerlijk bij zo’n antieke tegelkachel in de lounges en lobby’s van het hotel zitten. Of met een martini in de cocktailbar uit de jaren twintig, met houten lambrisering. Gezien de website, waarop alles beloofd werd van arresleeritten door de sneeuw

tot heli-skiën in het nabijgelegen Morzine, was dit een vakantiebestemming voor het hele jaar en voor de superrijken. Ik wist alleen niet of dat nou echt nieuwswaardig was.

Het volgende probleem was dat er sinds de laatste keer dat ik een artikel aan de man wilde brengen een heleboel papieren magazines verdwenen waren, en de bladen die nog bestonden waren in wezen opgeblazen blogs met een navenant budget. Bij het derde antwoord in de trant van ‘Ja, graag een artikel, maar we kunnen niet veel betalen’ klikte ik met een zucht mijn e-mail weg. Als het universum me inderdaad een zetje wilde geven, zoals Judah beweerde, dan had ik liever gehad dat het ter aanmoediging een flink bedrag meegenomen had. Wat ik aangeboden had gekregen was niet eens genoeg voor de vlucht.

Maar goed, het was natuurlijk wel een mooie kans, en meteen een excuus om bij mijn moeder langs te gaan. Een paar jaar vóór corona had zij haar man verloren, en sinds haar heupoperatie vorig jaar zag ze er steeds brozer uit. Misschien moest ik gewoon overal lak aan hebben en er zo veel mogelijk publicaties uit zien te slepen? Het was niet bepaald het soort diepgravend onderzoekswerk waarvan ik ooit gedroomd had, maar het zorgde wel dat mijn naam in druk verscheen, en in deze fase van mijn loopbaan was dat het enige wat ertoe deed.

Aan de andere kant van de speeltuin viel Teddy van de schommel en zette een keel op, waardoor mijn mijmeringen doorbroken werden. Ze begonnen allebei moe te worden – tijd om naar huis te gaan voor een kop chocolademelk, *Bluey* en dan aan tafel. Terwijl ik een snikkende Teddy optilde, de ergste modder van zijn kleren veegde en in mijn tas naar een Dinobar grabbelde om hem te troosten, nam ik mijn beslissing. Het was tijd. Ik zou ja zeggen.

We waren bijna het park uit toen mijn telefoon pingelde: een bericht. Ik haalde het toestel uit mijn tas, want ik dacht dat het Judah zou zijn om te vragen hoe laat we thuis zouden komen voor het eten. Maar nee. Het was een antwoord van een kennis van vroeger die nu volgens LinkedIn bij de *Finan-*

cial Times werkte. Ze was mijn baas geweest bij *Velocity*, het reis magazine waar ik meer dan tien jaar geleden begonnen was, maar ik had geen idee of ze nog steeds over reizen schreef. Ik had haar eerder uit hoop gemaild dan vanuit de verwachting echt iets van haar te horen. Nu klikte ik op het bericht, dat vast en zeker de geijkte beleefde afwimpeling zou zijn. Alleen was het dat niet. Niet echt.

Lo, goed van je te horen en fijn dat je weer aan de slag gaat. Helaas zijn wij niet echt in de markt voor een artikel over dit hotel. Het klinkt goed, maar zonder een aparte invalshoek is dit niet geschikt voor ons. Maar stel dat je een interview kunt krijgen met Marcus Leidmann, dan kan ik dat zeer zeker plaatsen. Dan hebben we het over een volledig profiel, minimaal tweeduizend woorden, afhankelijk van waar hij mee komt. Hij geeft alleen niet vaak interviews, dus misschien zit dat er niet in. Maar goed, ik zeg het maar. Wie niet waagt, die niet wint, toch?

Rowan

Het was weer gaan regenen; de druppels liepen over mijn voorhoofd en spetterden op het telefoonscherm terwijl ik Rowans bericht een eerste en toen een tweede keer las.

‘Má-ham,’ zei Eli ongeduldig, waarbij hij van de ene op de andere voet hipte. ‘Gaan we nou eindelijk, ik móét zo nodig!’

‘Sorry, lieverd,’ zei ik. Ik klapte de telefoon dicht en schoof hem in mijn zak. ‘Dat was mijn werk. Kom, we gaan naar huis.’

We begonnen aan de natte tocht terug naar huis; de regen drupte van mijn neus en Teddy zanikte dat hij een natte broek had en dat zijn billen pijn deden. Toch kon ik niet verhinderen dat er een grijns van oor tot oor op mijn gezicht verscheen. Ik was terug. Ik deed weer mee. En o, wat voelde dat goed.

3

‘Hoe laat komt de taxi?’ Judah zat op bed, maar terwijl ik mijn koffer inpakte vóelde ik zijn ogen in mijn rug als die van een bezorgde vader die zijn eerstgeborene voor het eerst naar zomerkamp stuurt.

‘Om drie uur. Ik hoef pas om halfvijf op het vliegveld te zijn, maar ik dacht: stel dat er een file...’

‘Groot gelijk. En heb je al je reispapieren in je handbagage? Reisverzekering? Paspoorten? Medicijnen?’

‘Ja, ja en ja.’ Mijn paspoorten zaten in mijn handtas en ik stak ze in de lucht – mijn oude, halfversleten Britse en mijn gloednieuwe Amerikaanse exemplaar. ‘Dat wordt de vuurdoop voor mijn Amerikaanse paspoort. Ik heb nog nooit als Amerikaans staatsburger gereisd!’

‘En dát moet je bij de Amerikaanse grenscontrole gebruiken, dat weet je toch? Als je een dubbele nationaliteit hebt, moet je je Amerikaanse papieren gebruiken om het land in en uit te gaan.’

‘Ja. Weet ik. Je bent niet de enige die kan googelen, Judah.’

‘En je hebt alle details van waar je gaat logeren en wie je komt ophalen op het vliegveld?’

‘Já, Judah, liefje, maak je nou niet zo’n zorgen! Ik weet dat het een tijdje geleden is, maar ooit deed ik dit voor de kost, weet je nog?’

‘Weet ik, weet ik, sorry.’ Judah keek ietwat bedremmeld voor zich uit. Eerlijk gezegd maakte ik me niet echt druk om die paspoorten. Wat me meer bezighield was de vraag wat

ik daar aan moest en of ik nog in de jurken van vóór mijn zwangerschappen paste. Het was tijden geleden dat ik op pad was geweest voor mijn werk, en al bijna even lang was ik ook niet ‘op chic’ uit geweest. Ik had echt geen idee of ik nog wel een avondjurk in de kast had waarvan ik de rits dicht kreeg. Te zien aan de foto’s op de website waren in het Hôtel du Lac overdag skinny jeans *de rigueur*, samen met bontgevoerde laarsjes en Scandinavische truien – dat bracht ik nog net op. Althans, de truien en de jeans. Bontgevoerde laarsjes had ik niet, dus ik zou het moeten doen met gewone laarzen. Maar op de avondfoto’s stonden uitsluitend lange, ranke Europese vrouwen in monochrome merkjaponnen. Dat kon problematisch worden.

Met wat ooit mijn favoriete little black dress was geweest in mijn handen stond ik voor de spiegel. Was dit chic genoeg voor een restaurant met een Michelin-ster, vroeg ik me af. Op dat moment kwam Teddy troosteloos de slaapkamer in lopen met zijn knuffeldino.

‘Waaróm moet je dan weg?’ vroeg hij, misschien wel voor de twintigste keer.

‘Omdat ik moet werken, lieverd.’ Ik trok mijn T-shirt uit en hees het zwarte jurkje over mijn hoofd. De enige manier om erachter te komen of het nog paste.

‘Mama’s hóéven niet te werken,’ stelde Teddy. ‘Papa’s wel, maar mama’s werken alleen als ze dat leuk vinden.’

‘Wat?’ Ik proestte even toen mijn hoofd door de halsopening kwam. ‘Hoe kom je daarbij?’

Teddy gaf geen antwoord, maar toen ik er even over nadacht, leek het me vanuit zijn peuterstandpunt best logisch. Tenslotte had ik sinds zijn geboorte vrijwel niet gewerkt, en hoewel er in zijn groepje een aantal werkende moeders zat, waren er veel meer die parttime werkten of helemaal niet. Waarschijnlijk zag het er voor hem uit alsof de papa’s altijd fulltime werkten, terwijl de mama’s alleen een baan hadden als ze daar zin in hadden.

Ik ritste de jurk dicht en zag tot mijn voldoening dat die

inderdaad nog helemaal tot bovenaan dicht kon. Daarna liet ik me voor hem op mijn knieën zakken.

‘Luister eens, lieverd, soms houdt een mama op met werken als haar kindjes nog klein zijn; dat heb ik ook gedaan. En soms houdt een papa op. Maar ik heb altijd gewerkt voordat jij geboren werd, en omdat je nu groot bent, moet ik weer aan de slag.’

Moet. Moeten was het juiste woord. Niet willen, want ik wist zelf niet eens helemaal zeker of ik dat wel wilde. We hadden best nog een tijdje voort gekund op Judahs salaris; dat was een kwestie van ietsjes bezuinigen op luxe, meer niet. Maar ik moest dit doen voor mezelf – en misschien ook voor Teddy en Eli.

‘Ik zal jullie allebei heel erg missen als ik weg ben, maar het is maar een weekje en...’

‘Een hele wéék!’ onderbrak Teddy me op theatrale toon, alsof hij dit nu pas voor het eerst hoorde. Terwijl we het er toch echt herhaalde malen over gehad hadden.

‘Ja, een week,’ herhaalde ik geduldig. ‘Weet je nog? Ik ga drie dagen werken in Zwitserland, en daarna ga ik een paar daagjes naar oma Pam in Engeland om te kijken of alles goed gaat met haar. En dan kom ik weer thuis. En ik zal jullie vreselijk missen, maar papa en Eli en jij krijgen het vast en zeker heel erg leuk met elkaar. Ik denk dat je van papa allemaal dingen mag doen die ik niet goedvind.’ Op de achtergrond stond Judah met een brede grijns energiek te knikken. ‘En oma Gail komt papa helpen. Dat vind je toch altijd fijn, als zij komt logeren?’

‘Komt oma Gail logeren?’ Teddy leek ietwat verzoend met zijn lot. Hij was dol op Judahs moeder, een liefhebbende en uitermate toegeeflijke grootmoeder die geen enkele grens kende als het om haar kleinkinderen ging. Ik knikte.

‘Ja. Drie hele dagen. Dus zie je nou wel? Het wordt hartstikke leuk. En als ik terugkom, breng ik een cadeautje mee.’

‘Een cadeautje?’ Teddy begon te stralen. ‘Wat dan?’

Ik haalde mijn schouders op.

‘Dat wordt een verrassing. Iets heel bijzonders uit Zwitserland.’

‘Maar wat dan?’

‘Als ik dat zeg, is het toch geen verrassing meer?’ Fuck. Wat had Zwitserland in vredesnaam wat niet in Amerika te koop was? Toblerone? Dat kon je hier ook kopen. Een koe-koeksklok? Ik zou vast wel iets verzinnen. En Teddy was pas vier – wat wist hij er nou van? Wat hem betreft kon ik gewoon lego meebrengen. Als hij maar iets kon uitpakken. ‘Iets heel spannends.’

‘Maar ik wil het nú!’ brulde Teddy, weer helemaal de ontroostbare hummel die hij bij binnenkomst was geweest. Achter Teddy’s rug stond Judah te lachen, en ik rolde met mijn ogen in de wetenschap dat de uitdrukking ‘wie een kuil graaft voor een ander...’ expliciet voor dit soort situaties was uitgevonden. ‘Je kunt het toch gewoon nú geven?’

Ik trok de jurk over mijn hoofd heen, wurmde me weer in mijn T-shirt en tilde hem op. Ik gaf hem een kus op zijn bolle toet, die nog vaag rook naar melk en Cheerio’s van het ontbijt.

‘Nee, niet nu, maar dit krijg je wel nu meteen.’ Ik blies luidruchtig op zijn wang, waarvan hij moest giechelen, en daarna trok ik zijn T-shirt omhoog en deed het nog een keer op zijn buikje. ‘En deze ook.’ Teddy slaakte een gil van gemaakte vertontwaardiging maar lachte van plezier, en ik slingerde hem over mijn schouder voor een derde net boven zijn middel. ‘En die. En als je nou nog moppert, komt Kieteltante eraan!’

‘Néé, geen Kieteltante!’ riep Teddy geveinsd geschrokken, en hij wriemelde zich uit mijn armen en holde hulpeloos giechelend weg.

‘Jawel, Kieteltante!’ riep ik, en ik zette de achtervolging in. ‘En volgens mij is ze er al, klaar om te *kietelen*!’

‘Eli!’ brulde Teddy, hysterisch lachend. ‘Eli, hélp, daar is Kieteltante! Hélp!’

‘O jee,’ zei Judah aan de overkant van de kamer, met zijn gezicht in lachrimpels. ‘Wat heb je je op de hals gehaald? Nu

krijg je die koffer nooit ingepakt voordat de taxi komt. Dat wordt Kieteltante tot het bedtijd is.'

'Die taxi kan me wat,' zei ik, terwijl ik naar hem toe liep en mijn armen om zijn bovenlijf sloeg. Ik stak mijn handen onder zijn sweatshirt en mijn vingers in de zachte huid boven zijn heupen. 'Kieteltante kan supersnel pakken, het is maar dat je het weet.'

'O ja?' reageerde Judah met een grijns. 'Enne... kan ze zó ook pakken?' Hij nam me in de brandweergreep en stampte de slaapkamer uit als een holenmens met zijn vrouw over zijn schouder. 'Jongens! Ik heb Kieteltante gevangen! Ga je gang maar!'

Een uur of vier later, toen de taxi voor het huis wegreed om op te gaan in het drukke verkeer van New York, draaide ik me om en zag Judah, Eli en Teddy steeds kleiner worden. Judah stond aan de stoeprand met een brede, bemoedigende grijns. Eli hield Judahs hand vast en stond te zwaaien, maar wel met een betrokken smoeltje. Teddy was al voordat het taxiportier dichtsloeg in tranen uitgebarsten en leunde vanuit Judahs arm met smekend uitgestoken handjes naar de vertrekkende auto. De tranen biggelden uit zijn ogen.

Ik voelde een brok in mijn eigen keel van medelijden, en de tranen prikten in mijn ogen toen Teddy zich afwendde en zijn gezicht in Judahs hals verborg. En toen sloeg de taxi de hoek om en verdwenen de drie figuurtjes uit het zicht. Meer om mezelf af te leiden van de gedachte aan alles wat ik achterliet dan om daadwerkelijk iets voor elkaar te krijgen pakte ik mijn telefoon en begon het perspakket door te lezen dat ik van de pr-afdeling van de Leidmann Group had gekregen: reisbeschrijving, informatie over het hotel, cijfers over het toerisme in Zwitserland...

Er ontbraken maar twee gegevens, en uiteraard was dat de informatie waarop ik het meest had gevestigd. Ten eerste een lijst van medegasten – jaren geleden had een collega me verteld dat hij altijd vooraf belde bij persevenementen om de gastenlijst

op te vragen. Dan kon hij van tevoren de andere aanwezigen googelen. Over die collega was ik een beetje in dubio. Eerlijk gezegd was het meer een ex van me, en we waren niet als vrienden uit elkaar gegaan. Maar het advies leek me goed, en het was iets wat ik sindsdien standaard deed. Niet dat dat altijd iets opleverde – bij sommige evenementen kreeg je dat soort informatie niet los, en terecht. Als er klinkende namen op de lijst stonden, maakten ze zich zorgen om de beveiliging en de privacy van hun beroemde gasten. Anderen gaven die lijst juist om de tegengestelde reden niet: als er bijna niemand dreigde te komen opdrijven, en al helemaal geen interessante namen, gaven ze dat liever niet toe tegenover een journalist. Maar vreemd genoeg waren bedrijven vaak heel soepel, en als je van tevoren de namen van interessante gasten kende, kon je de indruk wekken over een groot netwerk te beschikken en veel belezener te zijn dan je in werkelijkheid was.

Helaas had ik van de Leidmann Group te horen gekregen dat de gastenlijst vertrouwelijk was, maar ‘bekende personen bevatte uit de wereld van financiën, journalistiek en de reisbranche’. Dat betekende waarschijnlijk hetzelfde handjevol bloggers en influencers dat je altijd bij dit soort openingen trof.

Ook op mijn tweede vraag had ik geen antwoord gekregen, en dat was nog veel frustrerender. Ik had verzocht om een interview met Marcus Leidmann tijdens mijn verblijf in Zwitserland, maar die had nog niet op mijn verzoek gereageerd. De pr-dame die ik had gesproken had niet met zoveel woorden geweigerd, maar ze had ook geen toezegging gedaan, zelfs niet toen ik zei dat het voor de *Financial Times* was. Ik had me heel wat beter gevoeld met een duidelijk positief antwoord, een datum en tijd, zwart op wit, maar het enige wat ik haar had kunnen ontlokken was dat Marcus Leidmann zeer zeker persoonlijk bij de opening van het hotel aanwezig zou zijn. Zelfs als een formeel interview er niet in zat, was het niet uitgesloten dat ik misschien aan tafel genoeg kon lospeuteren om daar een artikel van te breien.

Het probleem was alleen dat ik naarmate ik meer googelde

steeds beter beseftte dat Rowan het nog voorzichtig had uitgedrukt toen ze zei dat Leidmann heel gesloten was. Hij had nog nooit een interview gegeven, of althans niet dat ik kon vinden, en als hij al geciteerd werd was dat met het soort kraak-noch-smaak-uitspraken uit persberichten van zijn onderneming. Hij was ‘bijzonder blij’ met de overname van een zoveelste firma, ‘diepbedroefd’ bij het overlijden van de een of andere hoge pief, ‘tevreden’ met de kwartaalcijfers van het een of andere fonds. Niets wat ook maar enig inzicht bood in de man zelf, geen spoor van zijn karakter.

De korte profielschetsen die van hem bestonden leken vrijwel allemaal zonder zijn medewerking tot stand gekomen te zijn en bleven beperkt tot de feiten en alom beschikbare informatie als zijn ondernemingen en investeringen. Tot nu toe had ik zijn leeftijd bij benadering kunnen uitrekenen (begin zeventig als ik me niet vergiste), zijn burgerlijke staat (al jarenlang weduwnaar) en het aantal kinderen (één zoon, Pieter, vijfendertig jaar oud en gedoodverfd erfgenaam van de Leidmann Group). Hij was geen selfmade man: Leidmann & Leidmann was in het begin van de twintigste eeuw opgericht door zijn grootvader en oudoom, twee Belgische industriëlen uit Vlaanderen, en was door zijn vader grootschalig uitgebreid in de jaren zeventig, tachtig en negentig. Leidmann senior had een bloeiend metaalbedrijf omgetoverd tot een enorme multinational met een vinger in vele soorten pap: van autofabricage tot scheepvaart en van alles daartussenin. Judah zat er niet ver naast toen hij Leidmann vergeleek met de Tata Group – tegen het eind van de jaren negentig was de Leidmann Group bijna even alomtegenwoordig als de Indiase gigant.

Maar pas sinds Marcus aan het begin van de eenentwintigste eeuw het roer had overgenomen had het bedrijf de huidige hoge vlucht genomen. Marcus had gesneden, geconsolideerd en uitgebreid naar de tot dan toe onontgonnen markten van investeringen en internationaal geld, en voor zover ik kon zien zonder ook maar één misstap. In de zakenwereld leek men schoorvoetend te erkennen dat Marcus Leidmann misschien

geboren was met een zilveren lepel in zijn mond, maar dat hij ook een uitermate gewiekste zakenman was die waarschijnlijk sowieso goed terechtgekomen zou zijn.

Omdat de meerderheid van de Leidmann Group particulier eigendom was en geen beursnotitie had, was er maar weinig informatie beschikbaar over de nettowaarde van de tientallen dochterondernemingen, fondsen en investeringen – gokken naar Marcus Leidmanns persoonlijke vermogen was dus letterlijk niet meer dan gokken. Maar zowel *Forbes* als *The Sunday Times* schatte zijn vermogen op meer dan twee miljard dollar, en hier en daar werd hij hoger ingeschaald. Het leek hoe dan ook veilig te stellen dat dit iemand met aanzienlijke rijkdom was.

Als ik niet minstens enige tijd alleen kreeg voor een officieel gesprek met Marcus Leidmann werd het heel moeilijk om iets te bedenken wat zo steekhoudend was dat Rowan een artikel zou plaatsen, laat staan een volledig profiel. Maar als me dat wél lukte, al was het nog zo'n kort gesprekje onder vier ogen, net genoeg om er iets van te kunnen maken dat ik als exclusief interview kon presenteren – dan was de beloning navenant. Het ging niet alleen om het geld, al was de *Financial Times* bij mijn weten een van de weinige opdrachtgevers die nog snel en behoorlijk betaalde. Mij ging het voornamelijk om de vermelding op mijn cv. De FT was een van de betere kranten, vergelijkbaar met *The Wall Street Journal* en *The New York Times*: gedegen, prestigieus, een naam die aan weerszijden van de oceaan erkenning genoot vanwege de serieuze journalistiek. Een recente vermelding bij die krant zou deuren openen, dat was duidelijk. En als dat betekende dat ik naar een ander continent moest alleen vanwege een 'misschien' – nou, dan moest dat maar. In het ergste geval kreeg ik een gratis verblijf in een duur hotel aangeboden, en in het beste geval een interview met een van de machtigste en meest ongrijpbare mensen in Europa – plus een stempel op mijn cv dat mijn loopbaan nieuw leven kon inblazen. En dat was een gok die ik maar al te graag waagde.